

Arrest

nr. 252 762 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 1 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2011 dienen de verzoekers, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 80 939 van 10 mei 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ten aanzien van de tweede verzoeker de afstand van het geding vast. De Raad van State verwerpt bij arrest met nummer 222.018 van 11 januari 2013 het cassatieberoep dat werd ingesteld tegen 's Raads arrest nr. 80 939.

Bij arrest met nummer 83 141 van 18 juni 2012 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster. De Raad van State beslist bij beschikking met nummer 8.813 van 19 juli 2012 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 8 juni 2012 wordt per aangetekend schrijven naar de tweede verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) verstuurd.

Op 27 juni 2012 wordt per aangetekend schrijven naar de eerste verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) verstuurd.

Op 11 oktober 2018 maakt de tweede verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag wegens illegaal verblijf en zwartwerk.

Op 24 april 2019 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 december 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 december 2020 aan de verzoekers ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2019 werd ingediend door :

J., M. (...) (N° R.N. xxx) geboren te M. (...) / Albanië op (...) / 1965

+ meerderjarige zoon:

J., A. (...) (N° R.N. xxx) geboren te S. (...) / Albanië op (...) / 1990

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de moeder en haar meerderjarige zoon de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Bulgarije.

De advocaat van betrokkenen stelt dat indien verzoekers hun verblijf op het Belgische grondgebied niet zouden mogen verder te zetten, dit in strijd zou zijn met:

- ☐ *Het respect voor het gezin - zie het artikel 8 E.V.R.M. en de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;*
- ☐ *Het risico op de schending van het art. 3 E.V.R.M en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;*

- ☐ Het artikel 75 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie m.b.t. de vrijheid van beroep en het recht om te werken.
- ☐ Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.
- ☐ Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.
- ☐ Artikel 7 van het Europees sociaal handvest.

Zonder concrete invulling wordt een loutere opsomming van een aantal rechtsartikelen niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Het verblijf van betrokkenen in België werd toegelaten omdat zij in september 2011 asiel aanvroegen. Reeds in 2012 werd de asielprocedure afgesloten. Er werd geen geloof gehecht aan het conflict met de broer van de overleden echtgenoot van mevrouw M. J. (...) en vader van de heer A. J. (...). Er werd ook sterk getwijfeld aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten (gesolliciteerd karakter). Betrokkenen toonden ook niet aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese overheid in geval er een conflict zou ontstaan. Mevrouw M. J. (...) betekende op 02/07/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. De heer A. J. (...) betekende op 08/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is vervolgens aan hen om gevolg te geven aan deze instructies. De verwijzing naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan verder niet ernstig worden genomen. Buiten het aanhalen van het artikel wordt geen enkele concrete invulling gegeven. Er worden geen nieuwe elementen aangebracht die niet tijdens de asielprocedure aan bod kwamen.

De advocaat verwijst naar 'de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009', zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris en het vertrouwensbeginsel. De advocaat schrijft: "De situatie van de verzoekende partijen vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedure en een langdurig ononderbroken verblijf, als maatstaf vooropstellen. De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partijen mogen verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie kunnen genieten." We merken op dat de instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De Staatssecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen, nl. integratie, duur van verblijf in België en mogelijkheid om tewerkgesteld te worden, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De elementen van integratie (de verklaring dat betrokkenen vlot Nederlands zouden praten, dat ze correcte en stipte betalers zijn van een huurappartement, dat ze een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De duur van de procedure (8 à 9 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De betrokkenen moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in het land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002).

Betrokkenen gaven toe dat ze het in Albanië economisch moeilijk hadden. Waarschijnlijk is dit dan ook de werkelijke beweegreden om naar België te komen. De heer A. J. (...) verbleef eerder ook al een periode in Griekenland waar hij illegaal aan de slag ging als hulpslager en lader/ lossers. Betrokkene werd in België in 2018 betrapt op het verrichten van arbeidsprestaties zonder houder te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart (illegaal uitvoeren van verbouwingswerken). Het feit dat de heer A. J. (...) een werkbelofte voorlegt van E. D. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid. Tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten met als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen stellen dat een aantal rechtsartikelen geschonden worden indien zij geen toelating zouden krijgen om in België te werken. Betrokkenen verwijzen onder meer naar artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie (éénieder heeft het recht om te werken), het recht op arbeid / werk gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen waaronder artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees

sociaal handvest. Betrokkenen kunnen echter wel degelijk op een legale manier in België komen werken. De procedure verloopt via de ambassade in Bulgarije. Betrokkenen dienen aan een aantal voorwaarden te voldoen. Informatie over deze procedure is terug te vinden op het internet. Betrokkenen kunnen voor deze procedure eveneens een beroep doen op hun advocaat, de heer B. Soenen. Als opmerking kan nog worden toegevoegd dat een getuigenis meedeelt dat de zoon zou willen werken maar dat de moeder zich te oud voelt om nog te kunnen werken. Mevrouw is geboren in 1965. Indien mevrouw in tegenstelling tot deze verklaring toch in België werkzaam zou willen zijn, kan dit dus via de Belgische ambassade.

Dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen in Bulgarije gelegen is, vormt geen buitengewone omstandigheid. De procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije geldt voor alle Albanese staatsburgers. Voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Betrokkenen bewijzen niet dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden. Indien betrokkenen menen dat de ambassade ontoegankelijk is, dienen zij daarvoor bewijzen aan te brengen. Uit geen enkel document blijkt dat contact werd opgenomen met de Belgische ambassade. Een blote bewering dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Betrokkenen leggen geen overtuigingsstukken voor dat zij contact opnamen met de Belgische ambassade en de Bulgaarse autoriteiten en dat hen de toegang wordt ontzegd.

Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden, valt moeilijk in te zien gezien zowel mijnheer als mevrouw het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De familie van betrokkenen bevindt zich in Albanië en Griekenland. Mevrouw heeft dagelijks telefonisch contact via skype met haar moeder in Albanië. Er is een familiaal netwerk in Albanië waarop zij terug kunnen vallen. Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

Niets verhindert mijnheer en mevrouw om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat mevrouw en mijnheer vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bevoegde ambassade in Sofia:

Blvd James Boucher 103, 3rd floor
1407 Sofia
Bulgarije

Ambassadeur Frédéric MEURICE
+359 2 988 72 90
Sofia@diplobel.fed.be
(...)"

Op 1 december 2020 wordt aan de eerste verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 256 051.

Op 1 december 2020 wordt tevens aan de tweede verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ook tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 256 048.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang van de intussen meerderjarige kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen. De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedure, de situatie in het land van herkomst, hun familiebanden in België, de werkbereidheid en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

Verzoekers kunnen onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 24/04/2019 werd er weldegelijk uiteengezet waarom hun vergevorderde integratie in België verhindert om terug te keren naar Albanië.

Zo maken de verzoekende partijen al meer dan 9 jaar deel van de Belgische samenleving, waarbij hun leven hier hebben opgebouwd. Verzoekers hebben hier familie die over de Belgische nationaliteit beschikken en hebben hier vrienden voor het leven gemaakt wat blijkt uit de vele aanbevelingsbrieven zoals in het initieel verzoekschrift is uiteengezet.

De heer R. R. (...) verklaarde:

"Ik ken A. (...) al ongeveer zo'n 3 jaar. De eerste kennismaking gebeurde in een kierberg op de Dendermondsesteenweg bij het nuttigen van een koffie. Ik was meteen verbaasd hoe goed hij onze taal al machtig was en zijn uiterste best deed om die bij te schaven. Hij vroeg steeds of hij het goed zei. Zo zijn we verder contact blijven houden en als hij in de buurt is, komt hij steeds eens een goede dag zeggen. Steeds vriendelijk en welopgevoed. Zo ken ik hem. Ik heb nog nooit iets slechts over hem horen zeggen en bij gesprekken komt steeds tot uiting hoe goed hij zijn best doet om hem hier thuis te voelen."

Vandaar dat ik zonder enig moment van twijfel deze brief schrijf en hoop dat ik hem daarbij kan helpen. Hij verdient het!"

(zie het stuk 15, initieel verzoekschrift)

De heer B. G. (...) verklaart:

"Ik vond het een persoonlijke plicht om deze briefte schrijven voor mijn vriend en buurman, A. J. (...). Ik ken A. (...) ondertussen al 4 jaar. Telkens als ik terugkwam van mijn werk zal ik hem in onze straat. Tot dan had ik hem nooit gesproken, ik kende hem enkel van ziens. Hij gaf telkens beleefd een goedendag en knikte met zijn hoofd als ik naast hem passeerde. Een zeer serieuze persoonlijkheid dacht ik in mezelf.

In de zomer van 2017 was ik van plan om mijn huis te schilderen maar had niet de nodige kennis, de middelen of de energie om dit alleen te doen.

Mijn vrouw kende de moeder van A. (...) als buurvrouw en ze had verteld aan mijn vrouw dat haar zoon zeer goed kon schilderen en dat A. (...) eventueel kon meehelpen als dit nodig was.

Ik ben ingegaan op haar vraag en heb A. (...) uitgenodigd om 2 weekends mee te helpen. Nadat ik hem heb zien werken, kan ik bevestigen dat A. (...) een zeer hard werkende, gestructureerde en gedisciplineerde jongeman is. Zeer beleefd in omgang.

Hij trok zijn oude trainingspak aan en hielp me met hart en ziel en heeft er geen cent voor gevraagd. Nochtans had ik hem geld aangeboden voor de geleverde diensten.

Tijdens het schilderen communiceerden we in het Engels en ik moet zeggen dat hij dit redelijk goed Engels spreekt. Hij vertelde me toen dat hij een vluchteling was en graag zou ingeburgerd zou worden in België. Ik gaf hem advies. Door zijn goede inzet was ik ook bereid hem te helpen in het organiseren en inkijken van zijn dossier. Sindsdien hebben we meer en meer contact gehad en telkens een babbeltje geslaan als we elkaar zagen.

Op 24/01/2019 zag ik hem op straat en vroeg hoe het ging met hem? Hij antwoordde dat hij nog steeds niet veel vooruitgang had geboekt ivm zijn inburgering. Hij had een brief gekregen van zijn advocaat of hij kennissen had die hem konden aanbevelen. Ik ben onmiddellijk achter mijn pc gaan zitten om deze aanbevelingsbrief te schrijven.

Zelf ben ik een persoonsverantwoordelijke in een bedrijf en het is mijn job om mensen in te schatten en uit ervaring kan ik zeggen dat A. (...) een man zou zijn die onmiddellijk in dienst zou nemen vanwege zijn ingesteldheid, karakter en de correcte 'state of mind'.

Een ingesteldheid dat ik nu enorm veel mis bij onze eigen werknemers in 2019. De jongen heeft een werkersmentaliteit en klaagt nooit. Ik ben ervan overtuigd dat A. (...), als hij ooit een burger wordt van België, een aanwinst zou zijn voor onze gemeenschap. Niet te vergelijken met mensen die het gouden land zoeken. "

(zie het stuk 16, initieel verzoekschrift)

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om hun familie, vrienden, burens en hun netwerk in België achter te laten en hun aanvraag in te dienen via Bulgarije dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

Verzoekers hebben op heden een sterkere band met België dan met Albanië.

Zij wonen hier al meer dan 9 jaar en beschouwen België als hun land. Verzoeker kan hier tevens aan het werk van zodra hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt. Dit wordt ook aangegeven in de werkbepoefte die bijgevoegd was bij het verzoekschrift tot regularisatie.

De heer E. D. (...) verklaarde:

"Hierbij kan ik u dan ook bevestigen dat Dhr J. A. (...) wonende te (...), bij ons in dienst kan treden voor een contract van onbepaalde duur en 40 uren per week. Dit kan na zijn regularisatie per direct ingaan. Dhr J. A. (...) is een uitmuntende kracht en zou een zeer grote aanwinst zijn voor ons bedrijf. Heeft de nodige kennis die in ons team perfect van toepassing zijn. Hierdoor kan ik nogmaals garanderen dat hij direct na zijn regularisatie en zijn verblijft en werkvergunning heeft dan ook gelijk bij ons in loondienst kan beginnen met een contract van onbepaalde duur.

Ik hoop u dan ook zo voldoende te hebben geïnformeerd. Bij vragen kunt u mij altijd contacteren."

(zie het stuk 14, initieel verzoekschrift 9bis)

Dit bevestigt hij nog eens in een recente werkbelofte dd. 08/01/2021:

"Ik D. E. (...),

Geboren op (...)/1985 te Gent,

Zaakvoerder van D. (...) bvba en B. (...) bvba, deel hierbij mee dat ik J. A. (...) een voltijds contract wil aanbieden.

Maar omwille van zijn situatie kan ik hem niet inschrijven. Ik vind dat heel jammer dat ik zo'n jongen niet in dienst kan krijgen. Ik ken hem al jaren en zou hem heel graag willen laten werken.

Bestaat er echt geen enkele optie daarvoor?

Hij is iemand die enkel en alleen wil werken, zonder te profiteren. Hij wenst zelfs geen steun van het OCMW. En hij is een harde werker, heel zijn buurt kent hem. Hij heeft zeker de helft van de wijk al geholpen, omdat hij zeer behulpzaam is. Geef hem een kans aub. Hij krijgt van mij onmiddellijk een voltijds contract en ik zal ook tekenen dat ik verantwoordelijk zou zijn voor hem.

Met vriendelijke groeten,

D. E. (...)"

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De langdurige verblijfsprocedure ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De familiebanden in België ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De bevoegde diplomatieke post in Bulgarije ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekers hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

Dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen in Bulgarije gelegen is, vormt geen buitengewone omstandigheid. De procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije geldt voor alle Albanese staatsburgers. Voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Betrokkenen bewijzen niet dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden. Indien betrokkenen menen dat de ambassade ontoegankelijk is, dienen zij daarvoor bewijzen aan te brengen. Uit geen enkel document blijkt dat contact werd opgenomen met de Belgische ambassade. Een blote bewering dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen

worden. Betrokkenen leggen geen overtuigingsstukken voor dat zij contact opnamen met de Belgische ambassade en de Bulgaarse autoriteiten en dat hen de toegang wordt onzegd.

Verzoekers kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

Verzoekers hebben geen verblijfsrecht in Bulgarije noch zijn zij onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verweerster kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvS, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verweerster gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekers om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verweerster stelt verder dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen.

De verzoekers kunnen dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. De verweerster voegt een voorwaarde toe aan de wet.

De verweerster schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Een eerdere beslissing werd vernietigd door Uw Zetel omwille van een lakse motivering op dit punt:

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich ertoe beperkt te verwijzen naar de wet, maar op geen enkel moment ingaat op het argument van de verzoekende partijen dat ze geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is de aanvraag in Bulgarije in te dienen. Aldus is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

(RVV 21.02.2019)

Ondanks eerdere vernietiging is de beslissing op dit punt opnieuw niet afdoende gemotiveerd.

Daarenboven dient tevens met de impact van Covid 19 rekening gehouden worden. Op de website van buitenlandse zaken valt immers het volgende te lezen over het reizen en de maatregelen in Bulgarije :

Reizen naar Bulgarije wordt ten zeerste afgeraden.

"De COVID-19 maatregelen in Bulgarije worden regelmatig aangepast. Voor de actuele stand van zaken kan u volgende site raadplegen: <https://coronavirus.bg/>(externe link) (in het Bulgaars)".

Het is geenszins evident voor verzoekers om in huidige pandemie het grondgebied van Bulgarije te kunnen betreden.

Deze praktische obstakels maken het voor verzoekers bijzonder moeilijk om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verweerster heeft hiermee geen rekening gehouden.

- 4.1.4.2

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België, integratie en werkbereidheid

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf, wat geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

van 02.10.2000) Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De betrokkenen moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in het land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002).

De verzoekende partijen merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure heeft een lange tijd aangesleept.

De asielprocedure is eveneens te aanzien als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om een langdurig verblijf, weliswaar precair.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partijen integreerden zich in België tijdens een langdurig verblijf. Ze hebben hun integratie zelf gecreëerd doch hebben hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De verzoekende partijen spreekt niet alleen Nederlands, ze hebben zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt.

De verzoeker heeft zijn belangrijke tienerjaren doorgebracht in België, wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekende partijen nog steeds banden hebben met Albanië, zoals familie.

Dit alles weegt echter niet op tegen de determinerende identiteitsvorming van derde verzoeker en de jarenlange scholing in België.

Verzoekers hebben tevens ook familie in België die over de Belgische nationaliteit beschikken.

c)

De verzoekende partijen zijn bovendien werkbereid.

Verzoeker legde in het initieel verzoekschrift een werkbeloofte voor.

De heer E. D. (...) verklaart:

"Hierbij kan ik u dan ook bevestigen dat Dhr J. A. (...) wonende te (...), bij ons in dienst kan treden voor een contract van onbepaalde duur en 40 uren per week. Dit kan na zijn regularisatie per direct ingaan. Dhr J. A. (...) is een uitmuntende kracht en zou een zeer grote aanwinst zijn voor ons bedrijf. Heeft de nodige kennis die in ons team perfect van toepassing zijn. Hierdoor kan ik nogmaals garanderen dat hij direct na zijn regularisatie en zijn verblijft en werkvergunning heeft dan ook gelijk bij ons in loondienst kan beginnen met een contract van onbepaalde duur.

Ik hoop u dan ook zo voldoende te hebben geïnformeerd. Bij vragen kunt u mij altijd contacteren."

(zie het stuk 12, initieel verzoekschrift)

Dit bevestigt ze nog eens in een recente werkbeloofte dd. 08/01/2021:

"Ik D. E. (...),

Geboren op (...)/1985 te Gent,

Zaakvoerder van D. (...) bvba en B. (...) bvba, deel hierbij mee dat ik J. A. (...) een voltijds contract wil aanbieden.

Maar omwille van zijn situatie kan ik hem niet inschrijven. Ik vind dat heel jammer dat ik zo'n jongen niet in dienst kan krijgen. Ik ken hem al jaren en zou hem heel graag willen laten werken.

Bestaat er echt geen enkele optie daarvoor?

Hij is iemand die enkel en alleen wil werken, zonder te profiteren. Hij wenst zelfs geen steun van het OCMW. En hij is een harde werker, heel zijn buurt kent hem. Hij heeft zeker de helft van de wijk al geholpen, omdat hij zeer behulpzaam is. Geef hem een kans aub. Hij krijgt van mij onmiddellijk een voltijds contract en ik wil ook tekenen dat ik verantwoordelijk zou zijn voor hem.

Met vriendelijke groeten,

D. E. (...)"

(zie het stuk 5)

- 4.1.4.3.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden, valt moeilijk in te zien gezien zowel mijnheer als mevrouw het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De familie van betrokkenen bevindt zich in Albanië en Griekenland. Mevrouw heeft dagelijks telefonisch contact via skype met haar moeder in Albanië. Er is een familiaal netwerk in Albanië waarop zij terug kunnen vallen. Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW. nr .101.974 van 29.04.2013).

Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

Verzoekende partijen wonen samen te (...).

Verweerster gaat er verkeerdelijk vanuit dat zij zomaar kunnen terugvallen op hun familie wanneer zij terug naar Albanië gaan. Elk gezin heeft zijn eigen leven en problemen en kan niet zomaar ineens familieleden opvangen. Wanneer verzoekers terug moeten naar hun land van herkomst kunnen zij aldus niet terecht bij hun familie en vrezen zijn op straat te belanden.

Tevens hebben ze in België ook familie die over de Belgische nationaliteit beschikken en waarmee ze een goede band hebben, wat ook zo is vermeld in het initieel verzoekschrift 9bis Vw - zie het stuk 6

- De heer J. A. (...) (RR xxx)
- De heer J. F. (...) (RR. xxx)
- De heer S. J. (...) (RR. xxx)
- Mevrouw M. J. (...) (RR. xxx)
- De heer D. A. (...) (RR. xxx)
- Mevrouw D. A. (...) (RR. xxx)

Mevrouw M. J. (...) verklaarde:

"Ik, M. J. (...), schrijf deze brief om u voor te stellen aan de redenen waarom ik geloof dat A. J. (...) de mogelijkheid verdient om in België te blijven wonen. Ik heb A. (...) zijn moeder zeer goed leren kennen in de jaren dat zij in België wonen en daarom ook A. (...) zelf.

Ik zie zijn moeder regelmatig want naast familie is zij ook een vriendin geworden van mij.

Door te zien hoe goed A. (...) is met zijn moeder heb ik hem als persoon ook beter leren kennen. A. (...) is al jaren een zelfstandige man en hij heeft zeer goed zijn weg gevonden in België. Hij heeft de Nederlandse taal onder de knie. Hij heeft hier ook zijn eigen connecties en vrienden gevormd. Ik zie ook dat hij zeer hard werkt om een comfortabel leven te creëren voor zijn moeder en zichzelf. Als zijn familie hebben wij enkel in het begin een beetje steun moeten aanbieden want A. (...) heeft hier snel en gemakkelijk zijn eigen weg gevonden. Ik hoop dat u mijn woorden in acht zult nemen bij het maken van een beslissing omtrent A. (...) zijn regularisatie en ik zou u graag alvast willen bedanken. Ik bijlage vindt u ook een kopij van mijn identiteitskaart."

(zie het stuk 17, verzoekschrift 9bis dd. 24/04/2019)

Verder verklaart de heer S. J. (...) het volgende:

"Ik, S. J. (...), schrijf deze brief om u voor te stellen aan de redenen waarom ik geloof dat A. J. (...) de mogelijkheid verdient om in België te blijven wonen. A. (...) is mijn familielid maar ik heb hem sinds dat hij in België is gekomen pas goed leren kennen aangezien ik zelf al meerdere jaren in België woon. A. (...) is een man geworden waar ik zeer sterk op kan vertrouwen en altijd bereidt is om iedereen hulp aan te bieden waar nodig.

Hij is een harde werker met een duidelijke visie en doel voor zijn leven.

Door het overlijden van zijn vader toen A. (...) 2 jaar oud was, heeft hij geen normale jeugd kunnen beleven. Hij heeft op een jonge leeftijd een verantwoordelijke rol moeten opnemen om zorg te kunnen dragen voor zijn alleenstaande moeder. Hij heeft veel opgeofferd om een goed leven te creëren voor zijn moeder en zichzelf. Sinds dat ze in België zijn hebben mijn familieleden en ik hen op verschillende manieren proberen helpen. Maar hun eigen inzet tot integratie heeft ervoor gezorgd dat ze een relatief goed leven hebben kunnen leiden hier.

A. (...) is een intelligente man waardoor hij een goede kennis heeft kunnen verwerven van het Nederlands.

Hij heeft hier zijn eigen vrienden en connecties gemaakt, zowel op persoonlijk gebied als op het professionele. Ik hoop dat u mijn woorden in acht zult nemen bij het maken van een beslissing omtrent A. (...) zijn regularisatie en ik zou u graag alvast willen bedanken. In bijlage vindt u ook een kopie van mijn identiteitskaart."

(zie het stuk 20, verzoekschrift 9bis dd. 24/04/2019)

Verzoekende partij heeft wel degelijk steun gekregen van familie en kan nog steeds rekenen op zijn familieleden hier in België die verzoekende partij bijstaan om zich verder te integreren.

Tevens schrijft de heer J. F. (...) volgende brief:

"Geachte,

Ik, F. J. (...) samen met mijn echtgenote H. J. (...) schrijven deze brief in belang tot de heer A. J. (...) en zijn moeder, M. J. (...).

Wij kennen deze mensen al heel lang, ze zijn familie en zeer goede vrienden van ons. Wij komen vaak samen om tijd door te brengen met elkaar. Wij hebben nooit problemen of klachten gehad noch gehoord over hen. Ze zijn een zeer sociaal en oprechte familie.

A. en M. (...) verblijven ondertussen al negen jaar in België en zijn gedurende deze jaren goed ingeburgerd en geassimileerd in de Belgische samenleving. Het is een familie dat tot nu toe geen problemen geeft veroorzaakt in de Belgische gemeenschap en ik ben ervan overtuigd dat dit in de toekomst ook zo zal zijn. De familie ondergaat momenteel financiële problemen, omdat ze niet mogen werken. Wij hopen dat ze zo snel mogelijk een positieve beslissing zullen krijgen, zodat ze kunnen beginnen werken en op deze manier de economie in dit land helpen meedraaien en productiever kunnen zijn voor onze samenleving.

Aan de hand van deze brief hopen wij dat de problemen van de familie verholpen zullen worden en dat ze zo de kans krijgen om een beter leven te kunnen leiden in België.

*Hoogachtend,
F. (...) en H. J. (...)"*

(zie het stuk 3)

Verder schrijft mevrouw M. J. (...) het volgende:

"Ik, M. J. (...), schrijf deze brief om u voor te stellen aan de redenen waarom ik geloof dat A. J. (...) en zijn moeder M. J. (...) de mogelijkheid verdienen om in België te blijven wonen. Ik heb M. J. (...) zeer goed leren kennen in de jaren dat zij in België woont. M. (...) is meer dan een familielid geworden voor mij, zij is ook een vriendin geworden die ik altijd kan bereiken en mij kan helpen waar nodig. Ik heb haar geïntroduceerd aan een lokale voedselbank, waar zij veel steun heeft kunnen vinden, zowel emotionele steun door in contact te komen met andere mensen in dezelfde situatie als materiële steun. Door te zien hoe zien hoe goed A. (...) zorgt voor zijn moeder heb ik hem als persoon ook beter leren kennen. A. (...) is al jaren een zelfstandige man en hij heeft zeer goed zijn weg gevonden in België. Hij heeft de Nederlandse taal goed onder de knie en M. (...) kan het Nederlands ook zeer goed begrijpen. Ze hebben beiden hier hun connecties gevormd naast hun familieleden. Ik zie ook dat hij zeer hard werkt om een comfortabel leven te creëren voor zijn moeder en zichzelf. Als zijn familie hebben wij enkel in het begin een beetje steun moeten aanbieden, want A. (...) en M. (...) hebben hier snel en gemakkelijk hun eigen weg gevonden. Ik hoop dat u mijn woorden in acht zult nemen bij het maken van een beslissing omtrent de regularisatie van het gezin J. (...) en ik zou u graag alvast willen bedanken. In de bijlage vindt u ook een kopie mijn identiteitskaart.

*Met vriendelijke groeten,
M. J. (...)"*

(zie het stuk 4)

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familielevens te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan het art. 8 E.V.R.M. zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RVV 29.07.2015).

In casu betreft de familiale situatie van verzoekers weldegelijk een buitengewone omstandigheid:

Het gezins- en familielevens van de verzoekers speelt zich al 9 jaar af in België.

Verzoekers wonen al jaren samen met hun kinderen te (...).

De verzoekende partijen wensen op de merken dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partijen een positief antwoord zullen krijgen, waardoor ze voor altijd in Albanië zullen moeten blijven.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familielevens te hebben op het grondgebied van de staat.

Het is zo dat de verzoekende partijen hun identiteit definitief in België hebben gevormd, dat zij geïntegreerd zijn en duurzaam en lokaal verankerd. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partijen. Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht..

De verweerster maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. Hun hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

4.2.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord,

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

*Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).*

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

*Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).*

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de moeder en haar meerderjarige zoon de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland, in dit geval Bulgarije. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte

gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de motieven van de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In het geval van de verzoekers oordeelde de verweerder dat de aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat de verzoekers de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk is.

Met de louter rechtstheoretische toelichtingen omtrent artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zoals weergegeven onder de punten 4.2. en 4.3. van het verzoekschrift, tonen de verzoekers niet aan dat hun specifieke aanvraag onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd beoordeeld. Evenmin maken zij met dit theoretische betoog aannemelijk dat de verweerder zijn beoordelingsbevoegdheid - waarvan de verzoekers terecht opmerkten dat het om een grote discretionaire bevoegdheid gaat - in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te buiten ging door de aangevoerde elementen niet aan te nemen als buitengewone omstandigheden.

3.2.3. De verzoekers benadrukken dat zij in hun machtigingsaanvraag van 24 april 2019 hadden uiteengezet waarom hun vergevorderde integratie in België hen verhindert om terug te keren naar Albanië. De verzoekers werpen op dat zij al meer dan negen jaar deel uitmaken van de Belgische samenleving, zij hier hun leven hebben opgebouwd, zij familie met de Belgische nationaliteit hebben en hier vrienden voor het leven hebben gemaakt, waarbij zij verwijzen naar, en uitgebreid citeren uit, de aanbevelingsbrieven van derden die zijn bij hun aanvraag hadden voorgelegd. De verzoekers betogen dat hun band met België sterker is dan met Albanië en dat de (tweede) verzoeker aan het werk kan van zodra hij over een arbeidsvergunning beschikt. Ook verderop in hun verzoekschrift halen de verzoekers nogmaals aan dat zij werkbereid zijn en verwijzen zij naar een werkbeloofte voor de tweede verzoeker die op 8 januari 2021 opnieuw werd bevestigd.

In essentie herhalen de verzoekers zodoende de elementen uit hun machtigingsaanvraag van 24 april 2019, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de integratie van de verzoekers, hun verblijf gedurende negen jaar, hun familie en vrienden in België en de werkbeloofte in rekening bracht, maar oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de verzoekers hun aanvraag niet zouden kunnen indienen via de diplomatieke post die bevoegd is voor hun verblijfplaats, in dit geval Bulgarije. Daar waar de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop te worden gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

3.2.4. De verzoekers betogen verder dat de ingeroepen elementen elk afzonderlijk werden onderzocht, maar dat er geen rekening mee werd gehouden dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar hun formaliteiten te vervullen. Hiermee gaan zij echter voorbij aan de volgende vaststelling van de

gemachtigde: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)”* waarbij hij de elementen als geheel aanhaalt.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan overigens niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift hebben de verzoekers bovendien gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hen alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. Een gebrek aan deugdelijke motivering of een onzorgvuldigheid is bijgevolg niet aangetoond.

3.2.5. Met betrekking tot het gegeven dat er geen Belgische vertegenwoordiging is in Albanië, heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

“Dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen in Bulgarije gelegen is, vormt geen buitengewone omstandigheid. De procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije geldt voor alle Albanese staatsburgers. Voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Betrokkenen bewijzen niet dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden. Indien betrokkenen menen dat de ambassade ontoegankelijk is, dienen zij daarvoor bewijzen aan te brengen. Uit geen enkel document blijkt dat contact werd opgenomen met de Belgische ambassade. Een blote bewering dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Betrokkenen leggen geen overtuigingsstukken voor dat zij contact opnamen met de Belgische ambassade en de Bulgaarse autoriteiten en dat hen de toegang wordt ontzegd.”

De verzoekers stellen daar tegenover dat van hen geen negatief bewijs kan worden gevraagd en dat de gemachtigde een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet. Zij kunnen daarin niet worden bijgetreden: ten eerste betwisten de verzoekers niet dat de procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije geldt voor alle Albanese staatsburgers. De gemachtigde heeft zich zodoende op het standpunt gesteld dat het Albanese onderdanen niet buitengewoon moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt om zich op een regelmatige manier te begeven naar de voormelde diplomatieke vertegenwoordiging. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een bewijs van het tegendeel moet voorliggen opdat deze omstandigheid als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, temeer nu de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij de aanvrager en dus bij de verzoekers berust.

De verzoekers betwisten voorts niet dat *“(u)it geen enkel document blijkt dat contact werd opgenomen met de Belgische ambassade (in Bulgarije)”* en zij *“geen overtuigingsstukken voor(leggen) dat zij contact opnamen met de Belgische ambassade en de Bulgaarse autoriteiten en dat hen de toegang wordt ontzegd”*. De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“(e)en blote bewering dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden, (...) niet (volstaat) om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden”*. Dat het om een negatief bewijs gaat, impliceert overigens nog niet dat een dergelijke bewijs onmogelijk kan geleverd worden. Zo valt niet in te zien waarom de verzoekers, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zouden kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoekers hebben echter in hun aanvraag geenszins enig begin van bewijs naar voor gebracht die de door hen beweerde onmogelijkheid kan aantonen. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch incorrect om op grond van de hierboven weergegeven vaststellingen te concluderen dat de loutere vermelding dat de verzoekers niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Door te betogen dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije, noch onderdaan zijn van dat land, dat dit betekent dat zij als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid, dat het evident is dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt, dat de verweerder zich niet in de plaats kan stellen van de Bulgaarse overheid en dat de Raad van State heeft gesteld dat de buitengewone omstandigheden geen geval van overmacht moeten zijn en aanvaardt dat de buitengewone omstandigheid deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekers de motieven dat dit geen buitengewone omstandigheid

uitmaakt daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije en dat de verzoekers nalaten om in hun aanvraag te bewijzen dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden.

In dit kader merkt de Raad nogmaals op dat de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de verzoekers zelf ligt. De verweerder kon dan ook genoegzaam volstaan met de vaststelling dat de verzoekers niet bewijzen dat ze het Bulgaarse grondgebied niet zouden kunnen betreden om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden. De verzoekers hebben inderdaad geen begin van bewijs voorgelegd dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om zich (tijdelijk) op een legale wijze naar Bulgarije te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze beoordeling voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wettelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet immers in een uitzondering op de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor *“zijn verblijfplaats”* of *“zijn plaats van oponthoud in het buitenland”*, hetgeen dus niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft.

De verzoekers verwijzen verder nog naar een arrest van de Raad van 21 februari 2019, waarbij een beslissing zou zijn vernietigd omwille van een te lakse motivering. Vooreerst wijst de Raad er dienaangaande op dat de verzoekers nalaten om het arrestnummer van het arrest waar zij op doelen te vermelden, terwijl het de Raad niet toekomt om uit te pluizen welk arrest de verzoekers precies citeren. Daarnaast hebben arresten geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering van een arrest van de Raad geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien tonen de verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegenstelling tot hetgeen in het citaat van de verzoekers het geval is, wordt in de huidige bestreden beslissing immers wel degelijke gemotiveerd over het gegeven dat de verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije. Aldus laten de verzoekers na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

3.2.6. Daarnaast benadrukken de verzoekers dat ook rekening moet worden gehouden met de impact van COVID-19 en zij verwijzen naar de website van Buitenlandse Zaken waar reizen naar Bulgarije ten zeerste wordt afgeraden. De verzoekers benadrukken dat het voor hen in de huidige pandemie geenszins evident is om het grondgebied van Bulgarije te betreden, wat het voor hen bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het buitenland in te dienen en de gemachtigde hiermee geen rekening houdt.

Het komt evenwel krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling zelf toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De aanvraag van de verzoekers dateert van 24 april 2019. Op dat ogenblik was van de COVID-19-pandemie nog geen sprake. Het stond de verzoekers evenwel vrij om hun machtigingsaanvraag van 24 april 2019 te actualiseren en (een) aanvulling(en) op hun aanvraag aan de verwerende partij over te maken waarin zij zich tegenover de verwerende partij konden beroepen op de moeilijkheden die zij ondervinden naar aanleiding van de pandemie ten gevolge van het COVID-19-virus.

Op dit punt dient er derhalve op te worden gewezen dat het aan de verzoekers zelf toekwam om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten in het licht van de wettelijke vereiste dat de aanvraag enkel in buitengewone omstandigheden in België kan worden ingediend. Het kan de verweerder niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd of geen onderzoek te hebben gevoerd omtrent elementen die niet door de verzoekers werden naar voor gebracht, zoals de thans voor het eerst aangehaalde problemen in verband met de COVID-19-pandemie. Het komt de verweerder niet toe om zelf buitengewone omstandigheden op te werpen of te onderzoeken.

3.2.7. De verzoekers richten zich verder tegen het volgende motief uit de bestreden beslissing:

“De advocaat verwijst naar ‘de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009’, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris en het vertrouwensbeginnsel. De

advocaat schrijft: *"De situatie van de verzoekende partijen vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedure en een langdurig ononderbroken verblijf, als maatstaf vooropstellen. De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partijen mogen verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie kunnen genieten."* We merken op dat de instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen, nl. integratie, duur van verblijf in België en mogelijkheid om tewerkgesteld te worden, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De elementen van integratie (de verklaring dat betrokkenen vlot Nederlands zouden praten, dat ze correcte en stipte betalers zijn van een huurappartement, dat ze een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De duur van de procedure (8 à 9 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De betrokkenen moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in het land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002)."

De verzoekers betogen dat de verweerder voorbijgaat aan het feit dat zij zich in de lange periode van legaal verblijf (tijdens hun asielprocedure) hebben geïntegreerd.

De verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de reden waarom hun integratie niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard erin bestaat dat deze behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld wordt. Deze stelling van de gemachtigde, dat de door de verzoekers aangevoerde integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, stelt de Raad vast dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, minstens maken de verzoekers het tegendeel niet aannemelijk door enkel te betogen dat hoewel een langdurige asielprocedure niet ipso facto recht geeft op verblijf, de verweerder voorbij gaat aan het feit dat zij in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd, dat de duur van de asielprocedure wel degelijk aanzien kan worden als een periode van legaal verblijf, dat de verweerder niet motiveert waarom het *in casu* niet zou gaan om langdurig legaal verblijf, en dat zij hun integratie wel zelf creëerden, maar hiervan geen misbruik hebben gemaakt. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder de duur van de asielprocedure niet aanziet als periode van legaal verblijf, noch dat de verweerder stelt dat de verzoekers misbruik hebben gemaakt van hun integratie. Bovendien gaan de verzoekers eraan voorbij dat de verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de duur van de asielprocedure (8 à 9 maanden) niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat de verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hieruit blijkt niet enkel dat de verweerder het verblijf tijdens de asielprocedure niet heeft aangemerkt als een illegaal verblijf, maar ook dat het precair verblijf tijdens de asielprocedure niet onredelijk lang wordt beschouwd aangezien het maar 8 à 9 maanden betrof. De verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen, noch tonen zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

3.2.8. Daarnaast wordt gesteld dat de verzoeker zijn belangrijke tienerjaren in België heeft doorgebracht, wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming en dat hij hierdoor onlosmakelijk met België verbonden is. De verzoekers verwijzen ook naar de *"derde verzoeker en de jarenlange scholing in België"*. Het betoog van de verzoekers mist op dit punt feitelijke grondslag. Er is in deze zaak geen sprake van een derde verzoeker, de in deze zaak tweede verzoeker is geboren in oktober 1990 en

diende in september 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Nergens uit blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan zijn verzoek om internationale bescherming reeds geruime tijd in België verbleef zodat de verzoeker reeds 20 jaar oud was toen hij in België aankwam en nergens uit blijkt dat hij *“zijn belangrijke tienerjaren in België heeft doorgebracht”*.

3.2.9. De verzoekers gaan tot slot tevens in op de motivering inzake artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen op het gezins- en familieleven dat zij in België menen te hebben uitgebouwd. In de bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden, valt moeilijk in te zien gezien zowel mijnheer als mevrouw het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De familie van betrokkenen bevindt zich in Albanië en Griekenland. Mevrouw heeft dagelijks telefonisch contact via skype met haar moeder in Albanië. Er is een familiaal netwerk in Albanië waarop zij terug kunnen vallen. Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de mate dat de verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder, in weerwil van hetgeen de verzoekers poneren, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat hij de privé- en gezinsbelangen van de verzoekers in rekening heeft genomen. Het privé- en gezinsleven van de verzoekers werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan, ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft de verweerder geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

De verzoekers benadrukken dat hun gezins- en familielevens zich in België afspeelt en werpen op dat de gemachtigde er verkeerdelijk vanuit gaat dat zij zomaar kunnen terugvallen op hun familie wanneer zij terug naar Albanië gaan. Elk gezin heeft zijn eigen leven en problemen en kan niet zomaar ineens familieleden opvangen. De verzoekers werpen op dat zij niet terecht kunnen bij familie in Albanië en dat zij vrezen op straat te belanden.

De verzoekers betwisten evenwel niet dat de bestreden beslissing voor hen beiden geldt en dat in hoofde van beiden geen buitengewone omstandigheden werden aanvaard zodat de bestreden beslissing het familie- en/of gezinsleven tussen de verzoekers onderling niet verbreekt. Verder betwisten de verzoekers niet dat zij familieleden in Albanië en Griekenland hebben en dat de eerste verzoekster dagelijks telefonisch contact heeft met haar moeder in Albanië. Verder gaan de verzoekers uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het motief dat er *“een familiaal netwerk in Albanië (is) waarop zij terug kunnen vallen”* moet niet *ipso facto* zo worden begrepen als dat de verzoekers bij hun familieleden in Albanië kunnen intrekken. De verzoekers werpen thans op dat zij vrezen in Albanië op straat te belanden. De verzoekers hebben evenwel in het kader van hun machtigingsaanvraag van 24 april 2019 nergens gewag gemaakt van hun vrees om op straat te belanden bij een terugkeer naar Albanië. In hun aanvraag wezen zij er net op dat zij in België een woning huren en steeds hun huur betalen. De verzoekers tonen derhalve niet aan dat bepaalde elementen, die aan de verweerder kenbaar werden gemaakt, ten onrechte niet in de afweging werden betrokken en evenmin tonen zij aan dat de verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat zij nog een familiaal netwerk hebben in Albanië.

De verzoekers betogen dat zij ook familie hebben in België, die de Belgische nationaliteit heeft en waarmee zij een goede hebben, zoals zij ook in hun aanvraag hadden uiteengezet. Vervolgens sommen zij de namen van hun familieleden op en citeren zij hun aanbevelingsbrieven.

De verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet: *“Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).”* Deze motivering in de bestreden beslissing strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De verzoekers maken dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van hun familieleden in België nergens aannemelijk. Het loutere gegeven dat deze familieleden verklaren dat zij de verzoekers hebben geholpen bij hun integratie (kort na hun aankomst in België) volstaat hiertoe niet.

Het betoog dat er geen garantie is op een positief antwoord zodat het geenszins gaat om een tijdelijke scheiding, kan tot slot evenmin overtuigen. Wanneer de gemachtigde besluit dat er geen buitengewone omstandigheden voorliggen die verantwoorden dat de aanvraag niet of bijzonder moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend, dan kan immers niet worden vooruitgelopen op de beoordeling ten gronde. De gemachtigde moet alsdan enkel en alleen beoordelen of de ingeroepen omstandigheden het al dan niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Pas wanneer de verzoekers in de toekomst een aanvraag via de reguliere procedure zouden indienen, en zij daarop een negatief antwoord zouden krijgen, zal een niet-tijdelijke verwijdering aan de orde zijn. In dat geval kunnen de verzoekers zich tegen de inhoudelijke weigeringsbeslissing beroepen op de rechtsmiddelen die door de wet zijn voorzien.

Met hun vaag betoog en met de enkele rechtstheoretische uiteenzettingen die zij naar voor brengen, maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag in hun concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het privé-, het gezins- en/of familielevens zou schenden (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat zij kinderen hebben. De eerste verzoekster is overigens de moeder van de tweede verzoeker. Het betoog dat de verzoekers al jaren samenwonen met hun kinderen, is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als een buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekers in wezen de elementen uit de aanvraag herhalen en telkenmale herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin tonen de verzoekers aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoekers hebben ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekers met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekers hebben niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte afweging zou hebben plaatsgevonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan, zodat het enig middel op dit punt niet ontvankelijk is.

3.2.12. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE